

Vrije Universiteit de Archaeologia Biblica onder het hoofd der Facultas Litteraria. Eene plaats, die zij hoofdzakelijk, zoo niet uitsluitend, aan hare behandeling in het propaedeutische studiejaar te danken heeft.

Al gaat nu echter in het leven der wetenschap het „vivere” voorop, niet minder zeker is, dat het „philosophari” het recht en den plicht heeft van te volgen. Want al werd ook de vertakking van den boom der wetenschap door de praktijk bepaald, ze wortelt toch met die praktijk zelve in de eeuwige gedachten Gods. Niet het menschelijk, maar wel het goddelijk denken gaat aan de splitsing der faculteiten vooraf. En het zijn deze gedachten Gods, die de man van wetenschap eerbiediglijk heeft na te speuren, en waaraan hij de praktijk heeft te toetsen.

Ik gevoel mij daarom gedrongen, bij mijn optreden als lector in de litterarische faculteit dezer Hoogeschool, terstond openlijk uit te spreken, dat ik een der beide vakken, welke mij ter behandeling werden toevertrouwd, met meer dan een onder onze uitnemendste geleerden als eene theologische disciplina beschouw. Immers, de bijbelsche oudheidkunde of archaeologia sacra wordt niet slechts, gelijk alle wetenschappen, van ter zijde door de bijzondere openbaring beheerscht. Maar ze brengt ons in onmiddellijke aanraking met het geschreven Woord onzes Gods, waaraan ze rechtstreeks al hare stof ontleent. Ze is niet minder dan eenig ander lid van het organisme der Heilige Godegeleerdheid direct afhankelijk van het principium unicum totius theologiae.

Dit is eene der oorzaken, waarom de groote strijd der beginselen, die in onze dagen gestreden wordt, zich veel krachtiger openbaart op het terrein dezer archaeologie dan op dat van de Hebreeuwsche taalkennis. En waar men nu van hem,